

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.II.85/2022/5.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. október 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2022. június 14. napján kelt 17.Fk.21/2021/89. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy

a magánlaksértés büntettének jogszabályi hivatkozása helyesen a Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c) és d) pont, (4) bekezdés valamint,

a testi sértés vétségének jogszabályi hivatkozása helyesen a Btk. 164. § (1) és (2) bekezdése.

A vádlott személyi igazolványának száma: szám1

I n d o k o l á s :

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 2022. május 31. napjától június 14. napjáig megtartott nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott, 17.Fk.21/2021/89. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét 1 rb, társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), 2 rb, – részben társtettesként elkövetett – testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés és (3) bekezdés), 1 rb, társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés és (3) bekezdés) továbbá 1 rb, társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében (Btk. 221. § (1) bekezdés a), c) és d) pont, (4) bekezdés), valamint 1 rb, testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1) bekezdés) állapította meg, és ezért őt – halmazati büntetésül – 5 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre valamint mellékbüntetésként 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védője éltek fellebbezéssel enyhítésért, azonban a védő kiegészítő nyilatkozata szerint sem a tényállást, sem az indokolást nem tudják elfogadni.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.258/2021/4-I. számú átiratában a másodfokú felülbírálat terjedelmét teljeskörűnek ítélve arra mutatott rá, hogy a büntetőeljárás szabályok maradéktalan megtartása mellett a törvényszék az irányadó tényállást a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint részben megalapozatlanul, hiányosan állapította meg, erre figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a beszerzett igazságügyi

orvosszakértői vélemények felhasználásával az ügyben érintett sértettek sérülései megfelelő rögzítésével indítványozta azt kiegészíteni.

Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék a bizonyítékok értékelése során indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett, pontosan megindokolta, hogy egyes tanúvallomásokot miért fogadott el a tényállás alapjául, összességében is megfelelően értékelte a bizonyítékokat, a közöttük mutatkozó ellentéteket feloldotta.

Okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés is, és a cselekmények jogi minősítését illetően sem tévedett, az ítélet rendelkező része azonban a magánlaksértés büntette és a könnyű testi sértés vétsége vonatkozásában a Btk. 221. § (2) illetőleg a 164. § (2) bekezdésének felhívásával is kiegészítendő.

[4] A büntetés kiszabása körében az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság megfelelően feltárta és értékelte az enyhítő és súlyosító tényezőket, a vádlottal szemben kiszabható büntetési tételkeretet azonban helytelenül határozta meg, az valójában 2-12 év, amelynek középértéke 7 év. Jóllehet a törvényszék indokolása szerint tetтарыос büntetésnek a középértéket tartotta, a helyes számítás mellett a törvényszék által megállapított joghátrány ettől elmarad. Utóbbi szempontra is figyelemmel az ügyészség a kiszabott büntetés enyhítését indokolatlannak ítélte.

A másodfokú ügyészi indítvány a fentiek szerint összességében a fellebbezések nyilvános ülés keretében történő elbírálására, a tényállás részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölésére, az indokolás középérték számítására vonatkozó részének kijavítására, a rendelkező részben a törvényhelyek megfelelő kiegészítésére, egyebekben pedig a törvényes rendelkezéseket tartalmazó elsőfokú ítélet Be. 605. § (1) bekezdése alapján történő helybenhagyására irányult.

[5] A vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában elsősorban arra hivatkozott, hogy a lehetőségekhez képest legalaposabban lefolytatott elsőfokú bizonyítási eljárás eredményképpen sem sikerült a törvényszéknek a tényállást teljes mértékben megalapozottan, minden kétséget kizáró módon megállapítania, hiszen azt döntően a sértetti oldalon lévő, önmagukkal is ellentmondásba keveredő tanúk vallomásaira alapította, ráadásul egyes bizonyítékokból téves következtetéseket vont le.

Mérlegelése során az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a balkezes terhelt nem tudott tanú1 sértett bal oldalán sérüléseket okozni, lényegében még abban az esetben sem tudta volna ilyen mértékben tanú1ot bántalmazni, ha jobbkezes lenne, hiszen előtte a bordája már komoly mértékben megsérült, érdemi erőbehatás kifejtésére alkalmatlan volt. Mindemellett tanú3 és tanú2 vallomásai alapján is csak az állapítható meg, hogy a terhelt nem okozhatta tanú1 sérüléseit.

Rámutatott arra is a védelem, hogy a vád tárgyává tett cselekmény lényegében egy tömegverekedés volt, mindenki ütött mindenkit, az adatok elégtelensége okán nem lehet minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vádlott okozta tanú1 sértett súlyos sérüléseit.

[6] A sértett1 sérelmére elkövetett testi sértés vonatkozásában ugyancsak azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

Az orvosszakértői vélemény által igazoltan a sértett könyökízületének környezetében vágott sebek voltak, ehhez olyan nyomképző tárgy szükséges, amelynek éle van. A védői álláspont szerint a sértett bal alkarján lévő sérüléseket éles eszköz, például egy kerítéslelem okozhatta, amikor az udvaron ittassága miatt esett kelt, majd a kerítésen is átesett. A gitárral vágott sebet

ejteni nem lehet, szó sincs arról, hogy a vádlott az általa szeretett és féltett hangszerével bántalmazta volna a sértettet.

Mindemellett a védelem hivatkozott a terhelt büntetlen előéletére, családfenntartó szerepére, bűnössége minden kétséget kizáró megállapíthatóságának hiányára, álláspontja szerint védence makulátlan előéletére tekintettel a kiszabott büntetés amúgyis példátlanul szigorú.

[7] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a vád és védelem képviselője a korábbi indítványokkal egyezően tartották fenn az álláspontjukat, utolsó szó jogán tett felszólalásában a vádlott csatlakozott védője nyilatkozatához.

[8] Az ítéltábla az előterjesztett védelmi fellebbezések tartalmára – különösen az ítéleti tényállást és az indokolást kifogásoló védői kiegészítésre tekintettel –, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a védő jogorvoslati kérelmének írásbeli indoklására, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljeskörűen felülbírált.

A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírlását megakadályozta volna.

A fentiek szerinti teljes felülvizsgálat kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő és járulékos kérdésére, a másodfokú bíróság ezen túlmenően a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában és részleteiben is megfelelően vizsgálta és ellenőrizte. Utóbbi körben megállapítható, hogy érdemleges támadás perrendi-eljárási oldalról a törvényszék által lefolytatott bizonyítási tevékenységet nem érte, ezzel összefüggésben az ítéltábla sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású relatív hatályú eljárási hiányosságot vagy mulasztást.

A széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékalmaz tárgyalás anyagává tételére perrendszerűen került sor, ennek körében minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükségesnek minősült, a törvényszék az irányadó történeti tényállás teljes egészében felderítette, s azt túlnyomó részt helyénvaló módon is állapította meg.

Megfelelően foglalkozott mindazokkal a személyi, tárgyi és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyíték értékelés alapjául szolgáljanak. Mindezeket összevetette a terhelt érdemi védekezésével, és az ezzel kapcsolatos tényeket, adatokat, körülményeket egymásra is figyelemmel kellő értékelésben részesítette.

Részletesen értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből feltárul, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

[9] Összességében és érdemében is helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezésével szemben tanú1, tanú1né, tanú3, sértett2, tanú2, tanú11, tanú10, tanú19, tanú8, tanú6 és tanú12 vallomásaiban foglaltakra, valamint a helyszíni szemle jegyzőkönyvének tartalmára, a kapcsolatos rendőri jelentések adataira, az illetékes kórház által megküldött dokumentumokra, a sértettek tekintetében rendelkezésre álló igazságügyi orvosszakértői vélemények tartalmára, a vádlottal kapcsolatos diagnosztikai anyagra és orvosszakértői véleményre, a fotók által igazoltakra, illetőleg a biztonsági kamerafelvételek által rögzített körülményekre alapította a kapcsolatos ítéleti tényállásrész.

A terhelt fentiekkel kapcsolatos azon védekezését, miszerint hivatlan látogatóként, de feltétlenül békés szándékkal jelent meg a cselekmény napján a késő esti órákban a sértetti ingatlannál, a rendelkezésre álló, hitelt érdemlő és egy irányba mutató bizonyítékok cáfolták, egyúttal a terhelti védekezéssel szemben a vádat támasztották alá, és kétséget kizáró módon igazolták, hogy a terhelt a már elítélt társaival különböző, élet kioltására alkalmas eszközökkel felfegyverkezve, erőszakkal hatolt be a sértetti ingatlanra. tanú1, tanú3, tanú2, tanú11, tanú10 és tanú12 eljárás során tett tanúvallomásai illetőleg tanú6 nyomozás során folytatódólagos kihallgatása alkalmával tett előadásai a biztonsági kamera felvételei által szolgáltatott objektív tartalmú bizonyítékokkal kiegészülve egyértelműen alkalmasak voltak a váddal lényegileg egyező ítéleti tényállás megalapozására, miképpen a tanú1, tanú2 és tanú3 sértettek bántalmazására, sérüléseik jellegére és keletkezésére vonatkozó történeti tényállás alátámasztására is, az e körben a fentiek szerint rendelkezésre álló bizonyítékokat pedig az ugyancsak objektív bizonyító erejű igazságügyi orvosszakértői vélemények megállapításai is megfelelően megerősítették.

A vádlotti tagadással szemben sértett2 sértett utcán történt bántalmazását megfelelően támasztotta alá a szavahihetőségében meg nem kérdőjelezhető tanú3 tanú vallomása, valamint a törvényszék által megfelelően a tárgyalás anyagává tett biztonsági kamerafelvétel.

Megállapítható az is, hogy a rendelkezésre álló orvosszakértői vélemények és az alapjukat képező kórházi dokumentáció olyan objektív tartalmú bizonyítékok, amelyek önmagukban cáfolják a vádlotti védekezést, miszerint a terhelt és már elítélt társai az adott helyszíneken senkit nem bántalmaztak, velük kutya nem volt, illetőleg ha volt is, az sem támadt senkire.

Az ügy megítélése szempontjából jelentős mozzanat, hogy az események megtörténtekor a vádlotti társaság kutyája a sértetti ingatlanon volt-e, és részvétele a támadó cselekményekben igazolható-e; a szerepére vonatkozóan a terhelő tanúk, így a sértetti érdekkörbe tartozó személyek továbbá a Név1 házaspár és tanú12 érdektelen tanúk vallomásai hiteltérdemlő bizonyítékot szolgáltatottak, ezen túlmenően az iratok részét képező kórházi dokumentáció – amelynek tartalma tanú2 és tanú3 sértett esetében kutyaharapást és kutyakarmolást támaszt alá – valamint az orvosszakértői vélemény is aggálytalanul igazolták az ezzel kapcsolatosan megállapított történeti tényállás hiteltérdemlőségét.

[10] Ugyancsak helytálló módon vetette el az elsőfokú bíróság a második történeti tényállással összefüggésben előterjesztett terhelti védekezést, az azt alátámasztani látszó tanúvallomások ugyanis ellentmondásosak voltak akörben, hogy hogyan, milyen helyszínen és milyen jellegű sérüléseket szenvedett el a sértett. A vádlott javára szolgáló tanúvallomások egymással és a vádlotti védekezéssel oly mértékben voltak összeegyeztethetetlenek, hogy okkal vált kétségesse a következetes sértetti nyilatkozatokkal szemben a vádlott és barátai vallomásainak valóságtartalma. A helyszíni viszonyokat rögzítő fényképmelléklet által tanúsított körülmények a sértett előadásának hitelességét támasztották alá, akinek a történetekkel kapcsolatos előadásával a kezén utóbb rögzített sérülései adekvátak voltak, és ezen sérüléseket más körülmények nem is indokolhatják. Megalapozottan járt el tehát a törvényszék, amikor a terhelti védekezéssel szemben a sértett vallomására, valamint az elszenvedett sérülésekkel összefüggésben beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményre alapította az adott tényállásrész a sérülések keletkezési mechanizmusával és az elkövetési magatartás mikéntjével kapcsolatban.

[11] Az elsőfokú bíróság mindkét tényállásrész vonatkozásában meggyőző érvekkel indokolta, hogy egyes, a terhelti védekezés alátámasztására részben alkalmas tanúvallomások tartalmát mely okokból hagyta figyelmen kívül az ítéleti tényállás megállapításánál, illetőleg

pontosan milyen indokokra tekintettel fogadta el tanú6 vallomásai közül hitelt érdemlő bizonyítékként a folytatólagos nyomozati kihallgatásán általa előadottakat.

A törvényszék okszerű érveléssel támasztotta alá, hogy a jogos védelmi helyzet megalapozására alkalmas körülmények megállapíthatóságának hiányát mely körülményekre alapította az egyes történeti tényállásrészek tekintetében, és mely ténykörülményekre tekintettel nem látta elfogadhatónak azt a védelmi érvelést, miszerint a balkezesnek állított vádlott egyik tényállásrészrel összefüggésben, egyik sértettnek sem okozhatta a szóban forgó sérüléseket, az ezzel kapcsolatos érveléssel a maga részéről a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

[12] A fentiek szerint tehát a releváns tényállási elemekre vonatkozóan az elsőfokú bíróság mérlegelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, ezeket a törvényszék körültekintően elemezte és a szükséges részletességgel megindokolta, hogy a tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította, így a bizonyítási anyag alapos és érdemben sem kifogásolható értékelésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

A fentiekhez képest a védőnek az elsőfokú eljárást befejező szakaszában illetőleg a másodfokú eljárás során előterjesztett és a korábbi védekezést megismétlő érvelése a törvényszék által helyesen rögzített, majd helytálló logika mentén megfelelően értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

[13] Az alappal nem támadható bizonyítékértékelés eredményeként megállapított tényállás összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alkalmazásával az ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint szorul kiegészítésre:

- A történeti tényállás az elsőfokú ítélet [10] bekezdését érintően kiegészítendő azzal, hogy a vádlotti társaság sértetti ingatlanra erőszakkal történő behatolására és az általuk ott végrehajtott cselekményekre 21-22 óráig került sor, illetőleg az ingatlanára történő fentiek szerinti behatolás miatt tanú1 sértett a büntetőeljárás során joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

- A történeti tényállás az elsőfokú ítélet [11] bekezdésében foglaltakkal összefüggésben kiegészítésre szorul annyiban, hogy **tanú3 sértett** a bántalmazások során balkeze IV. ujj középpercének törését, kezén repesztett hámphorzsolós sérüléseket, jobb combján bevérzést szenvedett, a sérülések összgyógytartama 8 napon túli, ténylegesen 4-6 hétre tehető; **tanú2 sértett** fején bal fal-halántéktájon repesztett sérülést, nyakának bal oldalán hámphorzsolást, bal alkarján zúzott sérülést szenvedett, a sérülések gyógytartama 8 napon belüli, azonban a fejet ért támadás alkalmas volt súlyosabb sérülés okozására; **tanú1 sértett** bal halánték-nyakszirt tájékon repesztett sebzést, a fejtető-tájék pókhálóhártya alatti vérzését, a bal fali lebeny agyzúzódását, nyakának bal oldalán és mindkét alkarján hámphorzsolást, jobb kézhátán zúzott sérülést szenvedett el, a sérülések gyógytartama összességében 8 napon túli, ténylegesen 2 hónapra tehető, a pókhálóhártya alatti vérzés és az agyzúzódás önmagában is közvetlen életveszélyes állapotot eredményezett.

[14] A törvényes mérlegelés alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapvetően tehát összhangban állt az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, így döntően a

másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint kiegészített tényállás alapján bírálta felül a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint.

[15] A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, egyúttal nem tévedett az általa elkövetett bűncselekmények jogi minősítését illetően sem, az ítéltábla osztotta ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség azzal kapcsolatos álláspontját, miszerint az ítélet rendelkező részében a magánlaksértés büntette és a könnyű testi sértés vétsége vonatkozásban a Btk. 221. § (2) illetőleg a Btk. 164. § (2) bekezdését is szükséges felhívni, utóbbi jogszabályi helyek megjelölésével a másodfokú bíróság korrigálta a törvényszék által nyilvánvaló elírás folytán vétett hibát.

A tanúl sértett sérelmére megvalósított testi épség elleni bűncselekmény minősítésével összefüggésben a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a társtettség megállapíthatósága a testi sértési cselekményeknél sajátosan alakul, a gyakorlati nehézséget annak megítélése jelenti, hogy az eredményért való felelősség miként alakul, amennyiben az eljárás során teljes bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a bántalmazásban közös akarategységben résztvevők közül kinek a magatartása folytán állt elő a cselekmény súlyosabb jogi értékelését eredményező következmény. Az élet elleni cselekmények megítélésével összhangban az ítélezési gyakorlat már akkor is társtettséget állapít meg, ha az egyik elkövető csupán lefogja a sértettet, míg a társa bántalmazza. Amennyiben pedig két vagy több elkövetőnél az alanyi oldalon fennáll a szándék- és akarategység, az ítélezési gyakorlat az esetekben is a bekövetkezett eredmény alapján minősülő társtettséget állapít meg, ha nem lehet meghatározni, hogy a sérülést a bántalmazásban résztvevők közül személy szerint ki okozta. Mi több, az állandó ítélezési gyakorlat abban a kérdésben is teljesen egységes, hogy ha több elkövető testi épség okozására irányuló szándékkal bántalmazza a sértettet, a társtettség folytán az az elkövető is a bekövetkezett súlyosabb eredmény szerinti testi sértési cselekményért tartozik büntetőjogi felelősséggel, aki a saját tevékenységével – akár bebizonyítottan is – csak 8 napon belül gyógyuló sérüléseket okozott.

A fentiekre figyelemmel a felülbírálatot elvégző bíróság mindenben osztotta a törvényszék utóbbiakkal összhangban lévő jogi álláspontját a kialakult életveszélyes következményért fennálló jogi felelősség terjedelme, illetőleg a társtettségben történt elkövetés megállapíthatósága vonatkozásában, miképpen az elsőfokú bíróság arra nézve is helyesen vont következtetést, hogy a testi épség sértését érintően a vádlottat egyenes szándék terhelte, egyúttal a saját és társai magatartásának lehetséges életveszélyes következményeit felismerve belenyugodott a közös bántalmazás ezirányú következményeibe is, így a súlyosabb eredmény tekintetében őt eshetőleg szándék jellemzi.

[16] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, az e körben elvégzett elsőbírói értékelő tevékenység kiegészítésre, pontosításra nem szorul, a törvényszék teljeskörűen feltárta az irányadó tényezőket, s azokat a súlyuknak megfelelő értékelésben is részesítette.

A büntetés kiszabása során a törvényszék figyelemmel volt a bűnhalmazatban álló bűncselekmények közül a legsúlyosabb büntetési tételére, és hivatkozott a Btk. 81. § (3) bekezdésében foglalt azon szabályra is, amely szerint halmazati büntetés esetén a legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa a felével emelkedik. Ugyanakkor ezen elvnek számszaki következményeire tévesen vont következtetést, 5 évben

meghatározva a büntetési tétel középértékét. Utóbbi számítási hibát korrigálva az ítéltábla megállapította, hogy a vádlottal szemben kiszabható büntetési tételkeret 2-12 év, amelynek középértéke 7 év, az enyhítő körülmények összességében jelentősebb számára és nyomatékára figyelemmel pedig a büntetési célok eléréséhez jelen esetben a vádlottal szemben a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása is elegendőnek mutatkozott, amelyre tekintettel a másodfokú bíróság tettarányos büntetésként értékelte az elsőfokon kiszabott büntetési tartamot.

[17] A fentiekre figyelemmel az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálván az ítéltábla a jogorvoslati kérelmekkel támadott elsőfokú határozatot a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával – az egyes cselekményeket érintő jogi minősítések jogszabályi hivatkozásainak kiegészítése, pontosítása mellett – helybenhagyta azzal, hogy a terhelt személyazonosító adatainak korrekcióját is elvégezte.

Győr, 2022. október 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Szalai Dr. Joánovits Krisztina s.k.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Székesfehérvári Törvényszék 2022. június 14. napján kelt 17.Fk.21/2021/89. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. október 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke